

TIMPUL SFÂRȘITULUI

Bună seara, prieteni. Mă bucur că pot să fiu din nou aici în după-amiaza aceasta și să văd cum marea credință în Hristos iese în evidență în această clădire încinsă. Poate pentru voi, cei de aici, nu este prea cald, dar sângele meu nordic este foarte subțire. Cu siguranță este cald. De altfel, mi-am luat doar o haină subțire și i-am zis fratelui Sharrit: „Transpir de nu mai pot,” dar el mi-a răspuns: „Localnicilor nu li se pare că este prea cald.” Sigur că nu, pentru că voi sunteți obișnuiți cu clima de aici. Dar oricum este, mă bucur că pot fi aici. Fratele Moore mi-a spus că s-a adunat o colectă pentru lucrarea misionară de peste ocean. Vă mulțumesc pentru aceasta și doresc ca Domnul să vă binecuvânteze.

Lucrarea misionară face un lucru foarte bun, de aceea știu că faceți voia lui Dumnezeu când dați ceva pentru ea. Așa este. Nu este corect ca cineva să audă Evanghelia de două ori și altcineva să n-o audă niciodată, ci trebuie s-o audă toți, măcar o dată.

Înainte, obișnuiam să donez banii care rămâneau, pentru organizațiile de caritate. Desigur, eu nu am nimic împotriva lor și cred că toate sunt în ordine, începând cu „Armata salvării”, „Voluntarii pentru America”, „Crucea Roșie”, etc., pentru că este bine să împarți acele bunuri; dar apoi m-am gândit că oamenii care vin în adunările mele sunt de obicei oameni săraci care sunt interesați de Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce majoritatea oamenilor care beneficiază de acele ajutoare nu merg la biserică, iar oamenii de afaceri scriu pentru acele organizații cekuri în alb de mii de dolari, și aceasta în timp ce misionarii suferă din pricina lipsei de fonduri.

Știu că ne place să-i vedem bine pe toți oamenii, cei flămânzi să fie hrăniți și toate celelalte, dar sufletul este cel mai important dintre toate lucrurile, fiindcă el este singurul care trăiește o veșnicie.

Părerea mea este că fiecare creștin trebuie să fie un misionar. Categorie. Aceasta nu înseamnă că trebuie să mergeți în țări străine ca să propovăduiți Evanghelia. Sigur că nu, dar puteți să ajutați pe altcineva. Înțelegeți?

V-ați gândit vreodată la ceea ce a spus Isus când a fost întrebat de ucenici cu privire la revenirea Sa? Ei l-au zis: „...care va fi semnul venirii Tale? După ce trebuie să privim?” Și El le-a răspuns: „Veți auzi de războaie și vești de războaie...” ceea ce este corect. „Părinții se vor ridica împotriva copiilor și copiii împotriva părinților lor.” Dar aceasta nu este tot. „Vor fi vremuri pline de imoralitate, oamenii se vor însura și se vor mărita...” Dar nici atunci nu va fi sfârșitul? Atunci când va fi? Când „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24). Și ce am făcut noi, prieteni? Am eșuat lamentabil. Corect?

Dacă m-ați fi urmat în cei opt ani de când am fost pentru prima dată la Phoenix, să vedeți ce am văzut eu: copii flămânzi pe străzi, băieți tineri și fete din Africa bând apă murdară, fiindcă era singura apă pe care o știau, oameni care nu știau ce este o baie, care nu cunosc Numele lui Isus Hristos și n-au mâncat în viața lor o masă decentă, ci mâncau ce găseau pe câmp și era plin de viermi. De fapt, mâncau și viermi, pentru că aceasta era tot ce aveau.

Nu demult, am stat de vorbă cu un doctor, în timp ce alți doi colegi de-ai lui erau la raionul de articole sportive. Voia să știe dacă aș fi de acord să-mi plătească o excursie de vânatoare în Africa. Ei mergeau cu TWA, dar eu i-am spus că în ce mă privește, nu merg să vânez animale, ci suflete pentru Isus Hristos. Apoi i-am povestit despre băștinașii de acolo și despre viața lor, la care el mi-a zis: „Ei bine, reverend Branham, cum să-ți spun... Aceia nu sunt oameni.”

„Îmi cer scuze, doctore,” i-am răspuns, „dar ei sunt la fel de umani ca și noi.” Așa este, dar el a spus: „Nu se poate așa ceva!”

Atunci mi-a venit în minte

întrebarea: „Ne-a ajutat igiena noastră în vreun fel? Dacă un alb ar mânca ceea ce mănâncă ei, ar muri înainte să se facă seară, dar ei mănâncă și nu au nimic. Mai mult, printre ei nu vei găsi nici jumătate din bolile pe care le găsești printre noi. Noi avem o medicină care ne ajută uneori, dar ne cauzează alte probleme.” Înțelegeți?

Mă întreb dacă ne-a ajutat în vreun

fel, dar cred că ar fi fost mai bine dacă am fi făcut așa cum ne-a spus Dumnezeu la început. Nu vreau să condamn pe nimeni, dar priviți cum se scurtează anii de viață. Pe aici venea o femeie de culoare care spunea că l-a auzit predicând pe David Livingstone. Știți câți ani avea? 135 de ani. Vă dați seama? Și doctorul acela spunea: „Ei nu sunt oameni!” Dar eu l-am înfruntat și i-am zis: „Ei sunt oameni la fel de mult ca și noi. Vezi, doctore, voi ați încercat să scoateți măcar un sunet articulat de la acei cimpanzei, dar nu ați putut, pentru că ei nu posedă suflet și nu gândesc deloc. Dar luați numai un boșiman care nu a văzut niciodată un alb sau civilizația și nu știe nici ce zi din săptămână este sau altceva de felul acesta. El știe doar să caute mâncare și să mănânce până se satură, dar dacă îl iau la mine când are șase luni și vîi să-l vezi după zece ani, el va ști să scrie, să citească și toate celelalte lucruri. De ce? Pentru că este om, iar Isus Hristos a murit și pentru el.”

Noi avem aceste biserici mari cu

toate acele lucruri, pentru o mână de oameni, când milioane de oameni nu au auzit niciodată de Isus Hristos. Este foarte trist, pentru că Isus a spus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*” (Marcu 16.15). Și știți ce vor ei? Nu numai Cuvântul, ci și demonstrația Duhului Sfânt.

I-am văzut venind la adunare și

aducând cu ei idoli de pământ stropiți cu sânge. Orașul era înconjurat de dealuri și toate erau pline de oameni. Când i-am văzut cu acele lucruri la gât, l-am întrebat pe primarul orașului Durban, domnul Sidney Smith: „Ce au oamenii aceștia agățat de gât?”

„Acesta este semnul că sunt creștini”, a răspuns el.

„Cu un idol după ei?”

„Da, ei umblă și cu idolii.”

„Asta-i ciudat. Ai putea să traduci ceva pentru mine, fiindcă vreau să vorbesc cu tipul de acolo.”

„Acela este un zulu.”

Și m-am dus să vorbesc cu el.

Desigur, nu știa engleză, așa că l-am întrebat prin traducător:

„Ești creștin?”

„Da, este,” a răspuns traducătorul.

„Atunci de ce porți idolul acela?”

„Spune că a fost al tatălui său.

Spune că odată s-a luat un leu după tatăl lui, iar el a pus idolul jos, a aprins un foc și a spus o scurtă incantație, iar leul a fugit.” Spune că dacă „Amoya” dă greș (așa îl numesc pe Zeul nevăzut), idolul nu va da greș.”

Acesta nu este deloc creștinism.

Fiind vânător, eu știu foarte bine că nu incantația sau idolul au pus leul pe fugă, ci focul. Leul s-a speriat de foc.

Dar în după-amiaza aceea când L-au văzut pe Domnul Isus Hristos în puterea învierii Lui... Primul pacient care a venit pe platformă a fost o femeie mahomedană. Ea avea pe frunte un punct roșu. Dacă printre noi sunt misionari, ei știu ce înseamnă aceasta: ei merg la templu, sunt binecuvântați de preot, Îl resping pe Isus Hristos și primesc religia mahomedană.

Aveam cam cincisprezece traducători, pentru diferitele triburi prezente, și erau oameni de tot felul: vopsiți, goi, etc., iar între ei erau puse garduri ca să nu se ia la bătaie cei din triburi diferite.

Prima care a urcat pe platformă, a fost o femeie, iar eu i-am zis: „Tu știi că eu nu te pot vindeca, dar viața ta nu este ascunsă.” Apoi am întrebat-o: „Cum de tu, o mahomedană, vii la mine care sunt creștin?” Și ea a răspuns prin traducător: „Pentru că cred.”

„De ce nu te-ai dus la preoții tăi din templu?” Dar ea a spus că vrea s-o ajut eu. „Dar eu sunt creștin și cred în Isus Hristos.”

Ea nu credea că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Mahomedanii, care sunt urmașii lui Ismael, cred în Dumnezeu, dar nu

cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ci spun că Mahomed a fost prorocul lui Dumnezeu.

Preoții lor sună în fiecare zi din clopot și strigă: „Există un singur Dumnezeu adevărat și Mahomed este profetul Lui!” dar noi credem că este un singur Dumnezeu viu și că Isus Hristos este Fiul Lui. Apoi Duhul Sfânt a venit și a început să-i vorbească spunându-i cine era soțul ei, cum se numea, la ce doctor a fost cu o zi înainte, cum se numea și ce i-a spus. Când au auzit aceste lucruri, mahomedanii au început să strige: „Krișna!” Spuneau aceasta pentru că mă auziseră vorbind de Hristos, iar Krișna este zeul lor încarnat. Deci ei credeau că încarnarea lui Krișna este Hristos, așa că trebuia să fiu foarte atent. Astfel, am spus: „Nu, nu, nu! Eu nu am spus Krișna, ci Hristos, pentru că sunt slujitorul lui Hristos, nu al lui Krișna.”

Atunci, femeia a îngenuncheat, și-a șters punctul roșu de pe frunte și a devenit creștină, după care a plecat de pe platformă. Așa ceva era foarte ciudat pentru mahomedani.

A urmat o femeie albă. I-am spus și ei cine era și ce problemă avea. Ea avea un chist pe ovar, dar eu i-am spus: „Pregătește-te de moarte, pentru că vei mai trăi foarte puțin timp!” Femeia era creștină. Dacă aș fi fost un vindecător, aș fi vindecat-o, dar așa nu pot face nimic. În ultima săptămână am văzut de multe ori moartea peste oameni, dar nu am spus nimic despre aceasta, pentru că rugăciunea poate schimba lucrurile. De data aceasta însă, nu era așa pentru că i-am văzut înmormântarea și am știut că este gata.

Deci i-am zis: „Pregătește-te pentru moarte, pentru că vei mai trăi doar puțin.”

„De unde știi?” m-a întrebat ea.

„Prin Cel care ți-a spus și care

este problema ta.”

A făcut așa (fratele Branham arată), a coborât de pe platformă și a ocupat loc. Dar după zece minute a murit chiar acolo și au scos-o afară. Vedeți? Eu pot să spun numai ceea ce-mi arată El. Așa este.

A urmat un băiat zulu. Ei i-au făcut niște tăieturi în lobul urechii, lărgindu-le foarte mult. Bărbații purtau foarte mulți cercei, iar femeile erau vopsite cu multă vopsea.

Deci, femeilor cărora vă place să vă vopsiți, știți de unde vine obiceiul acesta? Este un obicei păgân. Acesta este adevărul. Nu este un obicei creștin, ci unul păgân. (Adunarea aplaudă). Mulțumesc.

Acum câțiva ani când am făcut cunoștință cu penticostalii, ei nu foloseau aceste lucruri, dar la un moment dat s-a întâmplat ceva. Este adevărat? Predicatorii voștri ar trebui să vă învețe aceste lucruri.

Doamnelor, în Biblie a fost o singură femeie care s-a vopsit și aceea era Izabela. Să nu puneți vopsele pe voi ca să vă întâlniți cu Dumnezeu, pentru că și Izabela a făcut aceasta, dar Dumnezeu a dat-o hrană la câini.

Astfel, când vedeți o femeie vopsită, puteți să spuneți: „Bună ziua doamnă Mâncare pentru câini.” Așa este. Și am observat și o mulțime de femei care fumează. O, Doamne!

Păgânii aceia aveau părul împodobit cu tot felul de obiecte făcute din lut și aveau oase băgate peste tot. Băiete, cea mai nouă metodă de vopsit a femeilor noastre este ceva vechi în Africa, pentru că ei fac aceasta de multă vreme. Își despică buza și își bagă bucăți de lemn în ea, își fac cercei mari pe care-i poartă permanent și își fac tăieturi mari în carne, ca să-și poată băga acele inele mari de care atârnă cerceii aceia. Dacă un bărbat are gemeni, băiat și fată, el va omorî băiatul pentru că pe fată poate obține o vacă. Fata poate fi cumpărată la orice vârstă. Nu o poți lua de soție decât la o anumită vârstă, dar poți s-o cumperi. Ei trăiesc de pe urma vacii. Astfel, iau o sulă și străpung vena jugulară a vacii, iar sângele scurs îl colectează într-un burduf mic, făcut din piele de animal. Apoi mulg laptele în acel sânge și fac din el un fel de acadea pe care o mănâncă. Întâi o lasă să se usuce, apoi o ling.

Acel băiat zulu a venit pe platformă cu burta murdărită de sânge, cum i se scursese din gură când a mâncat din acea acadea. Avea ochii foarte încrucișați. Eu l-am privit și am spus: „Cred că vedeți cu toții că băiatul acesta are ochii încrucișați.” Toți au aprobat. Pe platformă erau o mulțime de medici care stăteau în apropiere. Eu am continuat: „Desigur, oricine poate vedea că are ochii încrucișați. Poate i s-a întâmplat ceva când era copil, iar Dumnezeu ar putea să-mi arate despre ce este vorba, dar să-l vindec, nu pot, pentru că a făcut-o deja Isus Hristos.”

Când m-am uitat înapoi, am văzut o băștinașă care ținea în brațe băiețelul care era pe platformă și îl arăta soțului ei, așa că i-am zis: „Băiatul s-a născut cu ochii încrucișați.” Când traducătorul zulu a tradus acele cuvinte, rudele copilului s-au ridicat imediat în picioare confirmând că așa este. Apoi am continuat: „Părinții lui sunt creștini, pentru că îi văd cum se roagă și se închină.” Tatăl și mama copilului au confirmat că acela era adevărul.

Când am privit din nou spre copil, am văzut că ochii lui erau drepecți ca ai mei și ai voștri, fără rugăciune, fără

nimic. Atunci am întrebat: „Ați văzut ce s-a întâmplat? Nu l-am atins și nu i-am făcut nimic, pentru că eram la zece picioare depărtare de el.” Dumnezeu l-a vindecat și băiatul a trecut printre ei pe deplin sănătos.

M-am întors și am auzit că în spate se discuta aprins, iar când m-am uitat am văzut că era fratele Bosworth și fratele Baxter, care vorbeau cu un tânăr medic britanic, foarte inteligent, care avea în jur de 35 de ani. Tânărul voia să vină la mine, dar frații îi explicau că atunci când ungera este peste mine, nu pot lăsa pe nimeni să vorbească cu mine. „Privește în jur!”, spuneau ei „Sunt peste șaiszeci de mii de oameni care așteaptă să se roage pentru ei, deci nu te putem lăsa să mergi la el.”

„Dar vreau să vorbesc cu el!”

„Care este problema, doctore?” am întrebat eu.

Tânărul a rămas foarte șocat când a auzit că l-am numit doctor, dar eu am continuat: „Ești doctor, nu-i așa?”

„Așa este”, a răspuns el, după care a continuat: „Reverend Branham, aș vrea să te întreb ceva. Ce i-ai făcut acelui băiat?”

„Nu i-am făcut nimic,” am răspuns eu.

„L-ai hipnotizat?”

„Dacă hipnoza poate vindeca, nu știu de ce ți-ai mai luat o diplomă în medicină.”

„Dar atunci ce i-ai făcut?”

„Doctore, ai fost aici și ai văzut că băiatul era la zece picioare (3 metri) depărtare de mine.”

„Nu înțeleg cum poate să-i influențeze vorbirea ta pe oameni. Am înțeles că poți citi gândurile, dar să îndrepti ochii băiatului, nu pot înțelege.”

Atunci a intervenit fratele Baxter și a spus: „Domnule, va trebui să cobori de pe platformă.”

„Un moment”, am spus eu.

Pe platformă erau vase mari cu crini. Doamnelor, dacă vreți să vedeți crini, acolo sunt cei mai frumoși crini pe care i-am văzut vreodată; sunt parcele întregi de crini mari de 18 inci (45 cm), galbeni, albi, etc.

„Știu că Dumnezeu este în acești crini”, a continuat doctorul. Cred că El este în natură, în acei crini, dar să faci ochii acelui copil să se îndrepte, asta nu pot înțelege.”

„Dar ochii s-au îndreptat.”

„Da, așa este. Eu l-am condus să ajungă aici și l-am observat atunci.”

Băiatul era încă pe platformă, iar medicul a continuat: „L-am examinat și acum. Atunci avea ochii încrucișați, iar acum nu-i mai are. Ce s-a întâmplat între timp?”

„L-a întâlnit Isus Hristos”, am răspuns eu. Atunci frații l-au luat să-l ducă de pe platformă, dar el a spus: „Un moment!” Cei cincisprezece traducători așteptau să traducă, iar tânărul a înaintat în fața audienței și a spus: „Îl accept pe Isus Hristos ca Mântuitorul meu personal.”

Următorul om care a fost adus pe platformă era legat cu un lanț de gât. Era adunat de spate și stătea ca un câine. Eu am crezut că poziția lui face parte dintr-un dans de război sau ceva, dar așa era el. După puțin timp am avut o vedenie și am spus: „Omul acesta așa s-a născut.” Cred că avea în jur de 20 sau 25 de ani.

Părinții lui s-au ridicat în picioare și au confirmat că așa era. După ce i-am captat atenția, am spus: „El are un frate care umblă cu ajutorul unor bețe, ca niște cârje, deoarece a căzut și s-a rănit când a călărit o capră. Capra l-a târât, apoi l-a călcat și l-a schilodit, dar acum văd că este vindecat.” Imediat după aceea, la o distanță de vreo două blocuri, am văzut un băiat care venea sărind și strigând de bucurie, cu cârjele ridicate deasupra capului.”

Cam în același timp, am văzut o umbră albăstruie care mergea peste un bărbat, ca la vindecarea congressmanului Upshaw. Am urmărit umbra timp de câteva minute, apoi am văzut bărbatul stând drept. El nu era normal și umbla în patru labe, iar oasele șoldului îi erau scoase în afară. Cea care îl adusese în starea aceasta era un fel de boală.

Apoi m-am gândit: acum este momentul, și am spus: „Ridică-te, pentru că Isus Hristos te-a făcut bine!” El nu a înțeles ce am spus, iar când traducătorul i-a tradus, a rămas nemișcat. Atunci m-am dus la el, l-am apucat de lanțul cu care era legat de gât și am zis: „Isus te-a făcut bine!” El a încercat să tragă de lanț (Fratele Branham arată), apoi s-a oprit. Privea în jur cu privirea pierdută, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji în jos până pe burta lui neagră. Stătea acolo pe deplin normal și sănătos. Aceasta nu este ficțiune, fiindcă toți cei prezenți stăteau și se uitau la el și au înțeles că ceea ce vedeau era de la laHVeH Dumnezeu, nu de la un om.

Eu le-am zis: „Care dintre idoli voștri poate să-l facă bine pe omul acesta dintre voi? Mahomedanilor, hindușilor, care din preoții templelor voastre poate să-l facă perfect sănătos? Niciunul dintre ei, dar nici eu, însă Dumnezeuul cerului l-a ridicat pe Fiul Său, Isus Hristos, iar El l-a făcut perfect sănătos.”

Câți dintre voi vreți să-L acceptați ca Mântuitor personal? Și treizeci de mii de oameni s-au ridicat în picioare ca să-L accepte. Unii dintre predicatori au alergat la mine și au spus: „Frate Branham, ar trebui să-i întreb din nou, pentru că sigur nu au înțeles bine. Să li se mai traducă încă o dată.”

Fratele Baxter, a spus: „Eu cred că au înțeles că ai întrebat câți vor vindecare trupească.” Atunci am repetat: „Nu m-am referit la vindecarea trupească, ci am întrebat dacă sunteți convinși că ceea ce v-am spus este adevărul Domnului Isus Hristos și dacă vreți să lăsați celelalte lucruri și să-L acceptați pe Isus Hristos. Dacă sunteți sinceri, spargeți idoli pe care-i purtați. Mahomedanilor, dacă sunteți sinceri, ștergeți punctul roșu pe care-l aveți între ochi.” Imediat s-a ridicat un nor mare de praf, atunci când toți și-au spart idoli trântindu-i de pământ.

Treizeci de mii de păgâni l-au primit într-o singură adunare pe Isus Hristos. Unii dintre ei nu știau nici să

deosebească stânga de dreapta. Și eu le-am spus: „Nu așteptați să vină vreun alb care să vă aducă o grămadă de teologie, ci luați puterea care v-a făcut sănătoși, luați-L pe același Isus și mergeți în junglă, acolo unde omul alb nu poate să ajungă, și propovăduiți-L pe Isus Hristos și la ceilalți, apoi puneți-vă mâinile peste ei în Numele lui Isus Hristos și vor fi vindecați.”

Și un păgân adevărat, care a fost salvat în ziua aceea, a botezat într-una timp de o săptămână. Așa este. Aceasta vrea Dumnezeu, nu oameni educați undeva, care sunt suspicioși încă de la început. Duceți acest Mesaj al puterii învierii și demonstrați-l așa cum ați văzut aici, fiindcă aceasta va face ca Evanghelia să se răspândească pretutindeni. Amin. Cred că a durat deja prea mult, așa-i?

Prin harul lui Dumnezeu, acest fel de Mesaj l-ați sponsorizat în după-amiaza aceasta, ca să aducă oamenii la El. Din câte știu eu, nu a fost adunarea mea, ci a Lui, și acele lucrări nu s-au întâmplat pentru că am fost eu acolo, ci pentru că a fost El. Înțelegeți? El a fost acolo.

Cu ajutorul Domnului, aș vrea să mă întorc din nou acolo. De aceea am adunat o ofertă, ca să vedem cât putem aduna, iar când voi aduna suficient, voi pleca. Voi folosi fiecare bănuț pentru aceasta, și Dumnezeu știe că spun adevărul. Folosesc totul pentru călătorii ca cea din Africa, India și alte locuri îndepărtate. Voi pleca și în Australia, acolo unde omul nu a văzut alți oameni în afară de triburile lor, ci doar canguri. Și ei sar și se poartă ca și cangurii. Așa este. Oamenii aceia nu au auzit încă de Numele lui Isus, dar Isus Hristos a murit și pentru ei la fel cum a murit pentru oamenii din Phoenix care umblă cu Cadillacuri. Aleluia!

O, sunt atât de bucuros că sunt pe pământ în timpul acesta când se face ziuă, ca vestitor al mesajului venirii Lui binecuvântate! Iată, smochinul înfrunzește, Evanghelia Împărăției străbate toate națiunile și sfârșitul se poate vedea. Amin.

Tată ceresc, noi ne plecăm
întotdeauna înaintea Ta și Îți mulțumim pentru Isus, preaiubitul Tău Fiu, care
Și-a dat viața pentru noi și ne-a salvat dintr-o viață de păcat, ca să ne poată
învia într-un trup nou și să ne dea înapoi desăvârșirea, fiindcă atunci nu vom
mai fi bolnavi și nici bătrâni. Dumnezeuule, aceasta ne face atât de bucuroși, fiindcă
știm că am fost incluși în marele plan al învierii care urmează să vină. Îți
mulțumim pentru aceasta, Tată.

Acum, când vom deschide Biblia,
Cuvântul Tău neamestecat, Te rugăm să ne dai cuvinte potrivite, care să cadă
într-un pământ fertil și să rodească însutit, pentru că Îți cerem aceasta în
Numele lui Isus. Amin.

Nu aș vrea să vă țin prea mult.
Cred că îmi vor ajunge cam 35 de minute, dar oricum am să-mi pun ceasul ca să
fiu sigur că nu vă țin mai mult.

Eu nu sunt predicator și nici n-am
pretins vreodată că aș fi, mai ales după ce i-am întâlnit pe oamenii de afaceri
creștini. Cred că înțelegeți aceasta. Odată am crezut că sunt un cow-boy, dar
când am văzut unul adevărat, mi-am dat seama că nu eram. Puteam să călăresc
caii aceia din vest, dar n-am putut călări unul de la voi. Este ciudat.

Acum voi citi din cartea lui **Ioel**
1.1-4, care a fost scrisă cu opt sute de ani înainte de prima venire a
Domnului.

***„Cuvântul Domnului care a fost spus lui Ioel,
fiul lui Petuel.***

Ascultați lucrul acesta, bătrâni! Și luați

seama, toți locuitorii țării! S-a întâmplat așa ceva pe vremea voastră sau pe vremea părinților voștri?

Povestiți copiilor voștri despre lucrul acesta, și copiii voștri să povestească la copiii lor, iar copiii lor să povestească neamului de oameni care va urma!

Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam a mâncat lăcusta Arbeh, ce a lăsat lăcusta Arbeh a mâncat lăcusta lelec, ce a lăsat lăcusta lelec a mâncat lăcusta Hasil."

Apoi, în capitolul 2 din Ioel este un tablou sumbru, însă aș vrea să vă duc puțin mai departe, la versetul 25, unde este dată o făgăduință din care vreau să-mi iau subiectul.

„...vă voi răsplăti (în traducerea engleză scrie: „Vă voi restitui”) astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, lelec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.

Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului Dumnezeuului vostru care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!

Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară."

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la acest Cuvânt și Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dacă va fi cu voia Domnului, aş dori ca în următoarele câteva minute să-mi acordați toată atenția voastră.

Fermierii din zona aceasta cultivă tot felul de culturi, pentru că aici este o vale foarte fertilă, probabil cea mai fertilă din toată țara. Și știți că ce soi de sămânță puneți în pământ, acel soi de recoltă veți obține.

Dacă privim la confuzia care este astăzi în lume și la mulțimea de nonsensuri pe care le înghit oamenii, ne întrebăm desigur, de unde vin toate acestea și mai ales cum au ajuns în viața bisericii.

Ca și creștini, noi ne confruntăm cu toate aceste lucruri: cu o mulțime de oameni care au idei și gânduri diferite, cu o mulțime de trimiși care propovăduiesc Evanghelia, fiecare pretinzând că el are dreptate și nu celălalt, etc. Dar când vezi toate acestea, te gândești la ceea ce spune Biblia: „*Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.*” (1 Corinteni 8.2). Noi trăim cu adevărat să vedem timpul sfârșitului.

Aș vrea să vă întoarceți împreună cu mine, cu douăzeci de ani în urmă, ca să vedem cum am progresat și cât de mult s-au dezvoltat toate lucrurile în acest timp. În acești douăzeci de ani am progresat mult mai mult decât s-a progresat în urmă cu patruzeci de ani, iar cu o sută cincizeci de ani în urmă, omul era aproape la fel de primitiv ca la început.

În primii șase mii de ani ne-am mișcat foarte încet, și nu s-au produs schimbări până am ajuns în această ultimă sută de ani. Mai mult, astăzi ne folosim de orice lucru științific care a fost pe pământ acolo în urmă, pentru că și atunci era același om, cu același creier ca și astăzi.

Dar dintr-o dată s-a întâmplat ceva, așa-i? Cum putem susține că lumea aceasta va mai dura? Dacă ar fi un război atomic, lumea nu îi va putea supraviețui. Nu ar putea supraviețui unei bombe cu hidrogen. Aceste bombe ar putea exploda ca niște grenade: una în Reno, alta în Nevada, dar ce s-ar întâmpla dacă acest dușman de moarte ar exploda în lanț, ce ar mai rămâne? Va începe războiul.

Zilele trecute am auzit la radio că majoritatea lumii științifice îi mai acordă pământului maxim zece ani până la anihilarea totală. Aceasta este părerea științei, nu a Bibliei. Totuși părerea lor nu contrazice Biblia, pentru că este scris că cerurile și pământul vor arde și nu va mai rămâne nimic.

Și unde va fi atunci sufletul acestor bărbați și femei? Poate peste cinci sute de ani, de azi înainte, vântul va sufla peste piatra mormântului tău. Mormântul va fi acolo, dar unde îți va fi sufletul? Cred că este timpul să ne gândim la aceasta.

Trăim într-un timp în care s-au ridicat tot felul de culte și alte lucruri de felul acesta, dar toate acestea au fost vestite de proroci și de Domnul nostru Isus Hristos.

Haideți să ne așezăm un moment jos, să ne deschidem inima înaintea lui Dumnezeu și să spunem: „Dumnezeule, hrănește-mă Tu, Te rog!”

Dacă vreți să știți, sub soare nu este nimic nou, care să nu fi fost de la început. Înaintea lui Dumnezeu nu există lucruri noi.

Toate lucrurile pe care le avem, orice plantă sau orice altceva, le-am avut din Geneza. Cuvântul „Geneza” înseamnă „Începutul”. Deci, dacă plantele au avut începutul în Geneza, și dacă omul a început în

Geneza, atunci și religia a început tot în Geneza. Este adevărat?

Acum haideți să ne întoarcem puțin la Adam și Eva.

Când au ieșit din grădină, ei au avut primii doi fii de care știm: Cain și Abel. Și acești doi fii au încercat să primească trecere înaintea lui Dumnezeu, pentru că au văzut că sunt muritori și urmează să moară; așa că l-au adus amândoi câte o jertfă.

Dacă Dumnezeu ar fi cerut de la om numai religie, atunci Cain ar fi fost corect. El a crezut ca și Abel și a adus o jertfă, ca Abel, dar jertfa lui a fost adusă prin fapte, nu prin descoperire. Astfel, s-a dus în grădina lui și a adunat fructele cele mai frumoase și mai bune. Vedeți? Fapte. Dar Abel a fost socotit neprihănit prin credință și prin descoperire a venit cu un miel.

Veți vedea imediat unde a început fanatismul. Veți vedea unde au început toate aceste culte și confuzia cu care ne confruntăm astăzi. Fie ca Duhul Sfânt să pună, prin îndurarea lui Dumnezeu, aceste lucruri atât de adânc în fiecare inimă, încât să nu mai poată fi scoase afară.

Deci Cain a venit, a ridicat un altar și a îngenuncheat. Îmi imaginez că a venit dinspre poarta de Răsărit, pentru că acolo a fost pus Îngerul cu sabia învăpăiată, ca să păzească Pomul Vieții să nu ajungă oamenii la el. Isus este Pomul Vieții, iar femeia este un pom al morții. Noi suntem rodul mamei noastre, care este un pom roditor. Prin femeie a venit în lume moartea și tot prin ea a venit Viața, care l-a adus la suprafață pe Omul Isus Hristos. Toți oamenii care sunt născuți prin dorința sexuală trebuie să moară, dar omul născut din Duhul lui Dumnezeu nu moare niciodată.

Când Isus a stat în fața evreilor, ei au spus: „Părinții noștri au mâncat mană în pustiu, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer,” dar El le-a răspuns: „Părinții voștri

au mâncat mană în pustiu, și au murit.”, după care a adăugat: „Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.” (Ioan 6.31,49,51). Cine este El? Pomul Vieții.

Și așa cum cel născut prin naștere naturală trebuie să se întoarcă în țărâna pământului, tot așa noi, care am avut o naștere duhovnicească, ne vom ridica din țărâna pământului. Amin.

Cain religios, a ridicat un altar, o biserică și a îngenuncheat. Fiți atenți la cele două vițe, pentru că am să le desenez aici. Să știți ceva: Cain nu era un necredincios. De exemplu mulți sunt de părere că Rusia este Antihristul, dar nu este adevărat. Scoateți-vă din minte acest gând, pentru că Antihristul este religios. Isus a spus că cele două duhuri vor fi atât de apropiate, încât dacă ar fi cu puțință i-ar înșela și pe cei aleși. Nu vă temeți de Rusia, fiindcă ei sunt doar o grămadă de atei. Dar Antihristul stă chiar lângă voi; el este înșelătorul.

Când a venit Isus în scenă, a venit și antihristul Iuda și cam în același timp când Isus s-a descoperit ca Fiul lui Dumnezeu, s-a descoperit și Iuda ca fiu al pierzării. Cam în același timp când a plecat Isus, a plecat și Iuda și cam în același timp când a venit Duhul Sfânt, a venit și duhul antihristului.

Cei doi erau frați în aceeași biserică. Amin. O, cât de mult iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă El pune Viața în noi!

Când Cain a îngenuncheat pentru închinare, era la fel de fundamentalist ca și Abel. Dacă vorbim numai de fundamentalism, Dumnezeu cere închinare, iar Cain s-a închinat; Dumnezeu cere jertfă, iar Cain a adus o

jertfă, însă problema este că a făcut-o în mod greșit. Văd că timpul meu este aproape gata, așa că mă voi grăbi puțin.

Haideți să începem cu cele două vițe. Eu aș putea lua orice lucru de pe acest pământ și să vi-l arăt în Geneza. Toate lucrurile vin prin sămânță, de aceea avem atâta confuzie. Când sămânța rodește este altfel. De exemplu, pui în pământ o sămânță de grâu, dar când rodește, sunt mai multe. Toate aceste ismuri și nonsensuri își au originea în Geneza.

Lumea aceasta a fost semănată asemenea unei grădini. Astfel, grâul adevărat a ieșit dintre ierburi și buruieni, dar tot timpul a fost grâu. Voi spuneți tot timpul că lumea este rea, și așa este, dar priviți ce mare a devenit biserica. Noi am omis să privim și în partea aceasta, dar Isus a spus: *„Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș.”* Și în timp ce lumea devine tot mai rea și mai rea, Biserica devine tot mai puternică și mai puternică. Când vrăjmașul năvălește ca un șuvoi, Duhul lui Dumnezeu ridică un stăvilă împotriva lui. Aleluia! Slavă Lui! Vântul se întetește, pregătiți pânzele! Aleluia! Mergeți înainte și înfrunțați furtuna! De ce vă îngrijorați? Cine este Cărmaciul? El va purta de grijă la toți, fiindcă a spus: *„Nu vă temeți, pentru că Eu sunt întotdeauna aici!”*

Priviți! Cei doi au venit din Geneza. Haideți să-i vedem. Aici era Cain, care în clipa când a văzut că Dumnezeu l-a binecuvântat pe Abel, a devenit invidios. Și vă spun ceva: Cain a murit, dar nu și duhul lui. Și ce a făcut el? L-a omorât pe fratele său. Este adevărat? Un tip perfect pentru Iuda, care l-a dat la moarte pe Isus.

Am pune privi și pe arca lui Noe și așa mai departe, dar aș vrea să subliniez altceva înainte de a încheia.

Scoaterea poporului Israel din

robia egipteană este un tip perfect spre Biserică. Înainte de ieșirea lor afară, Dumnezeu le-a poruncit să ia un miel fără cusur, să-l țină timp de patruzeci de zile și apoi să-l omoare seara. Tot Israelul a făcut așa: și-au pus mâinile peste miel, l-au junghiat și au uns cu sângele lui ușile lor mici. Astfel, au stat sub sângele lui până în clipa când a venit porunca să mășăluiască. Acesta este simbol desăvârșit spre Hristos. Nimeni n-a găsit nici o vină în El, iar ca recunoaștere a acestui lucru, Pilat „a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului și a zis: „*Eu sunt nevinovat de sângele Neprihănitului acestuia. Treaba voastră!*” (Matei 27.24). Și sutașul roman care îl păzea pe Isus a recunoscut aceasta și a spus: „*Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!*” (v. 54). Iuda a zis și el: „*Am păcătuțit, căci am vândut sânge nevinovat.*” (Matei 27.4). Nimeni n-a găsit nici o vină în El, pentru că El a fost Mielul fără vină al lui Dumnezeu, care a fost încercat înaintea conducătorilor răi ai acestei lumi. Cu toate acestea, Israel a cerut moartea Sa și a spus: „*Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.*” (Matei 27.25) și a fost omorât. Dar asemenea mielului de jertfă din Egipt, care era un simbol spre El, nu l-a fost rupt nici măcar un os.

Când Israelul a ieșit afară, El le-a promis că nu vor duce lipsă de nimic, aceasta fiind un tip spre Biserica duhovnicească de astăzi. Astfel, când au trecut pe partea cealaltă a Mării Roșii, ei nu aveau pâine, fiindcă mâncaseră tot ce au avut. Dar în noaptea aceea a căzut din cer mana și a umplut pământul, așa că a doua zi au avut ce să mănânce, și spuneau că avea gust dulce ca mierea. Ați gustat vreodată această mană? Ea este un tip desăvârșit al Duhului Sfânt care vine jos să ne dea hrana de care avem nevoie în călătoria spre Țara făgăduită, în Împărăția de o mie de ani. Ce simbol frumos!

Dar fiți atenți ce le-a spus: să nu adune decât atât cât le trebuie pentru acea zi. Nu mergeți la biserică să luați suficientă religie încât să vă ajungă până anul viitor, căci nu va ține; va face viermi.

Aceasta este problema cu mulți dintre pentecostalii

de astăzi. Cu alte cuvinte, aveți o grămadă de viermi în experiența pe care ați avut-o cu ani în urmă. Dar haideți să ne ridicăm mai sus și să mergem mai departe. Ce simbol frumos!

Dar mana nu a încetat să cadă în tot acel timp până au intrat în țara făgăduită, așa cum nici Duhul Sfânt, care s-a pogorât în ziua de Rusalii, nu va înceta să cadă peste Biserică până când va veni Isus din nou în putere.

Și aș vrea să mai observați un tip frumos. Moise i-a spus lui Aaron să adune șapte omeri de mană și s-o pună la păstrare în Sfânta sfintelor, ca să nu se strice. Ceva miraculos, desigur. El a spus că fiecare generație de preoți putea să ia o gură plină din acea mană originală. „Ce este aceasta?” întrebau ei. „Este mană originală, de la început.”

Acum, noi toți facem parte din preoție. O preoție împăratească, un popor sfânt și deosebit, care aduce jertfe duhovnicești, prin roada buzelor, laudând Numele Lui. Da, toți cei născuți din nou sunt preoți ai Săi.

În ziua aceea, El a spus: „Păstrați-o, și de fiecare dată când este pus în slujbă un preot, să intre și să ia o gură plină de mană originală.” Ce zi! Ce dovadă! Ce adevărită! Un simbol desăvârșit. Iar în ziua Cincizecimii, Dumnezeu a înlocuit mana cu Duhul Sfânt. Ucenicii erau adunați într-un gând și o simțire, și deodată „a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei” iar „niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.” (Fapte 2.3-4). Când s-a întâmplat aceasta, ei n-au mai putut sta pe loc, ci au ieșit pe străzi strigând și sărind, purtându-se ca niște nebuni.

Apoi Petru a ținut o cuvântare și a spus: „Pocăiți-vă,

și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” (Fapte 2.38-39)...

...Mana adevărată care a căzut în ziua cincizecimii.

Aleluia! Nu ceva ce seamănă cu ea, ci ceva real, ceva original, de la început. Astfel, orice om care intră dincolo de perdea, poate lua o gură plină din Mana originală, din același Duh Sfânt care a căzut în ziua de Rusalii. Dar de data aceasta nu mai iei o gură plină, ci o inimă plină din același Duh Sfânt care a căzut în ziua cincizecimii, fiindcă El a spus: „*Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt*”, în Phoenix, Arizona, etc. Pe aceștia îi cheamă Domnul Dumnezeu nostru: pe cei care vor miere din Stâncă. Amin.

M-am uitat de multe ori la păstorii oilor, cum au grijă de ele și cum poartă cu sine acele traiste. Ce face păstorul? Când se îmbolnăvește o oaie, îi dă să lingă miere din stâncă sau piatră de calcar de care aveți și voi aici, și oaia se face bine.

În după-amiaza aceasta am și eu o traistă plină și o voi pune pe Stânca Hristos Isus, pentru ca voi, oile bolnave, să puteți linge. Rugăciunea mea este să aveți parte de ea. Aici este mierea din Stâncă, dar eu nu o pun pe biserica baptistă, nici pe cea pentecostală, ci o pun acolo unde îi este locul: pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Desigur.

Oilor care sunteți bolnave, lingeți și lingeți, fiind sigure că veți ajunge la piatra de calcar. Adunați cât vă ține gura, fiindcă în timp ce veți linge veți primi putere aici înăuntru. Da, lingeți această miere din Stâncă despre care a vorbit David, pentru că acea stâncă

conține Ceva care aduce vindecarea. Bătrânii obișnuiau ca atunci când cineva era mușcat de un câine turbat, să-l lipească de piatră. Dacă se lipea de ea, se făcea bine, iar dacă nu se lipea, murea.

Ei bine, fraților, cel mai rău câine turbat pe care-l știu este diavolul, iar cel mai bun remediu împotriva mușcăturii lui este Stânca veacurilor. Apucați-o! Țineți-vă bine de ea (Aleluia!), pentru că este un remediu dublu: și pentru păcat și pentru boală. De aceea, bisericii nu-i trebuie o clădire nouă, nici o orgă nouă sau scaune mai bune, ci are nevoie de o trezire de modă veche, ca a lui Pavel, astfel ca Duhul Sfânt să vină înapoi în biserică și să se propovăduiască pocăința adevărată, în clocot și în simplitate. Isus a spus: „...după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12.32). Vedeți? El ne botează cu Duhul Sfânt și cu Foc, dar când lăsăm Focul să plece, ne scufundăm.

Am văzut prin școli tablouri pictate cu Focul acela mare și lucrurile care s-au întâmplat la Rusalii. Cum s-ar putea încălzi un om înghețat la un foc pictat? Cum poate mânca un om flămând mâncare pictată? Duhul Sfânt este și astăzi exact ceea ce a fost și atunci, fiindcă El este Același ieri, azi și în veci. Sigur că da. Nouă ne trebuie Focul! Dacă lăsați Focul Lui să plece din mijlocul vostru, fraților, biserica este terminată, moartă. Așa este.

Cu mult timp în urmă, în orașul meu era un bărbat de culoare. Era baptist, dar pentru că avea Duhul Sfânt, bătrânii bisericii s-au dus într-o zi la el și i-au zis: „Omule, dacă continui să predici în felul acesta, îți vei omorî biserica!” „O, a răspuns el, „ei nu mor din cauza aceasta, ci trăiesc. Mor față de lucrurile lumii, dar sunt vii în Hristos Isus!”

Aceasta îmi amintește de ceva din copilărie. Atunci am văzut o broască țestoasă. Nu cred că aveți așa ceva pe aici. Era cel mai

caraghios lucru pe care l-am văzut până atunci, cu mersul acela ciudat... Am ridicat-o, iar atunci ea s-a retras imediat în carapace.

Aceasta îmi amintește de unele din aceste biserici reci și formale, în care mergi să predici Evanghelia, iar ei îți spun: „Zilele minunilor au trecut! Nu vrem să avem de-a face cu așa ceva pentru că este periculos.”

Știți ce am făcut cu țestoasa aceea? Am căutat o nuia de salcie și am lovit-o, dar aceasta n-a deranjat-o deloc. O poți lovi cât vrei, căci nu-i pasă. Așa este. Atunci i-am zis: „Lasă că te aranjez eu!” și am aruncat-o în pârâu. Dar au ieșit câteva bule și gata. Frate, tu poți să-l botezi pe un om și pe burtă și pe spate, sau cum vrei, căci se scufundă în apă ca un păcătos uscat și iese afară un păcătos ud. Da, este la fel de păcătos ca atunci când a intrat.

Nu puteam nicicum s-o conving să iasă din carapace.

Și știți ce am făcut atunci? Am adunat câteva lemne, am luat puțină hârtie, am făcut un foc micuț și am pus-o peste el. Hei, să vedeți ce s-a mai mișcat atunci!... Așa face și Focul Duhului Sfânt când vine în puterea lui Dumnezeu: mișcă fiecare inimă și o face să sară în sus. Da, aceasta îi face pe oameni să iasă afară și să vină duminică dimineața să dea slavă Numelui Său. Amin.

Israelul trebuia să treacă prin țara Moabului, care era frate cu el. Ca în cazul lui Cain și Abel. Priviți din nou cele două vițe. Moabiții erau copiii fiicei lui Lot, dar când Israel a vrut să treacă prin țara lor, ei au spus: „O, nu! Nu îi vom lăsa pe acei holly-rollers să treacă pe aici!” Păi ei nu erau organizați ca moabiții și locuiau în corturi. Nu aveau o țară a lor, ci erau străini și călători. Aleluia! Și ce a făcut Moab? A trimis repede după un proroc decăzut și i-a zis: „Vino și blestemă pe Israel !” Vă puteți imagina? Amândoi credeau în același Dumnezeu, dar cu toate acestea, unul voia să-l blesteme pe celălalt. De ce? Pentru că era invidios pe el.

Prieteni, oamenii aceia au murit, dar duhul lor este încă viu, trăiește. Dumnezeu Își ia omul, dar nu și Duhul.

Astfel, El l-a luat la sine pe Ilie, dar a revărsat o dublă măsură din Duhul Său peste Elisei. Apoi, după sute de ani a venit Ioan Botezătorul și a fost vestit că va veni din nou în zilele din urmă. Cine? Același Duh. Este adevărat? Înțelegeți? În ordine. El l-a luat pe Fiul Său, dar Duhul Lui a rămas, Duhul Sfânt este cu noi, la fel cum a fost la început; și la fel face diavolul: își ia omul, dar nu și duhul.

Vă amintiți cine l-a condamnat pe Isus? Învățătorii, marile biserici și oamenii cu renume, oamenii educați care cunoșteau teologia din scoarță în scoarță, dar nu-l cunoșteau pe El. Așa este. Da, domnilor.

Eu doresc să-l cunosc în puterea învierii Lui. Nu știu prea multe despre Biblie, dar Îl cunosc destul de bine pe Autorul ei, iar acesta este lucrul cel mai important.

Observați! Aici este Moabul, iar aici este Israel cu poruncile lui Dumnezeu, călătorind spre țara făgăduită, mergând întocmai cum a promis Dumnezeu: un tip desăvârșit pentru Biserica de astăzi a Duhului Sfânt, care călătorește cu același botez, mănâncă aceeași Mană și se îndreaptă spre Țara făgăduită.

Dincoace, erau o grămadă de fundamentalști care spuneau: „Nu, domnule, voi o să aduceți fanatismul din mijlocul vostru în țara noastră.” Vedeți cele două vițe? Din nou este Cain și Abel, unul împotriva celuilalt.

Cineva zice: „Moabiții erau fundamentalști?”

Uitați-vă ce a făcut Balac. A chemat toți înțelepții și doctorii în divinitate

din țară. Și ce a făcut? A ridicat șapte altare exact cum a făcut Israelul. „Șapte” este numărul „desăvârșirii” lui Dumnezeu. Și au jertfit șapte boi, o jertfă desăvârșită. Vedeți, creștinilor? Ei au jertfit șapte berbeci, vorbind despre venirea lui Isus. Am să mă opresc puțin la aceasta.

Din punct de vedere fundamental, ei erau exact ca Israelul. Amândoi aveau șapte altare, șapte viței și șapte berbeci aduși jertfă, și se închinau la același Dumnezeu.

Acesta este chiar tabloul timpului nostru. Să nu vă legați de un fundamentalist, pentru că știe despre ce vorbește. Însă aceasta este tot ce știe, pentru că pe Isus nu-L cunoaște. Fiți numai atenți dacă acceptă adevărul.

Acum, dacă Dumnezeu cere numai fundamentalism, ar fi trebuit să-l primească și pe Cain și jertfa adusă de Balaam, pentru că el a adus aceeași jertfă pe care a adus-o și Israelul.

Ei zic: „Păi, sigur că cred! Eu cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu.”

„Crezi că a murit și a înviat a treia zi?”

„Absolut.”

„Crezi că stă la dreapta lui Dumnezeu și face mijlocire?”

„Sigur că da.”

„Crezi că El va reveni?”

„În fiecare zi predic despre revenirea Lui.”

Îl vedeți pe fundamentalist? El predică toată doctrina fundamentală a bisericii. Așa este.

Singura diferență dintre ei este că unii au semne și minuni care îi urmează, iar ceilalți, nu au, pentru că Dumnezeu Își legitimează Biserica prin semne și minuni. El a făcut-o în trecut și o va face întotdeauna.

Chiar dacă au aceeași Jertfă și aceeași închinare, Dumnezeu îl legitimează pe unul, așa cum a făcut cu Abel. Acolo este duhul fundamental și religios al lui Cain. Moab era la fel ca el, dar nu avea timp pentru semne și minuni. Însă Israel avea deasupra lor Stâlpul de Foc, înaintea lor era șarpele de aramă și erau însoțiți de Stânca lovită. Erau o grămadă de holly-rollers.

Cineva zice: „Le-ai zis holly-rollers”? Sigur că da.

După ce au trecut Marea Roșie și l-au biruit pe vrăjmaș, Moise și-a ridicat mâinile în sus și a cântat în Duhul, după care Miriam a luat o tamburină și a început să bată în ea, să cânte și să sară de bucurie, împreună cu toată adunarea lui Israel. Este aceea o adunare a Duhului Sfânt? Sigur că da. Ei erau o grămadă de holly-roller care, în ochii lumii, păreau că se poartă prostește. Tot așa a făcut și Abel.

Dar vedeți cum vine încoace acea viță? Ea crește direct din Geneza, iar fundamentalii vin tot de acolo. Aș fi vrut să am mai mult timp ca să zăbovim asupra acestui lucru.

Când a venit Isus pe pământ, acei preoți erau la fel de fundamentalști ca El, dar El avea semne și minuni, în timp ce preoții erau împotriva lor. Nu-i de mirare că marele apostol Pavel a spus: *„Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”* (2 Timotei 3.1-3).

Poate zici: „Aceia sunt necredincioșii, frate Branham.” O nu! Aceia sunt fundamentalști, pentru că Biblia spune despre ei: *„...având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.”* (v. 5). Aleluia! Noi știm unde suntem și pe ce stăm, pentru că Dumnezeu și-a legitimat în toate epocile Biserica prin semne și minuni și o face și astăzi. Aici este aceeași viță. Acum vedeți unde suntem? Vedeți cum aceste biserici mari și vechi tăgăduiesc puterea deși propovăduiesc aceeași Biblie? Ei cred în același Hristos și sunt la fel de fundamentalști ca noi, dar se tem de puterea lui Dumnezeu care însoțește Cuvântul. Glorie! Puteți vedea în ce timp trăim?

Pavel spunea că oamenii din zilele din urmă vor fi îngâmfați și obraznici. Predicatorii le permit oamenilor din bisericile lor să meargă la spectacole, la dans, prin cluburi, dar prin aceasta arată că au doar o formă de evlavie, deși spun: „Noi credem în moartea, învierea și a doua venire a Domnului. Noi suntem credincioși și evlavioși.” Însă așa au fost Cain și acei preoți.

Ei au doar o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea vindecării divine, puterea vorbirii în limbi, puterea botezului cu Duhul Sfânt, semnele și minunile și spun că sunt fanatici.

Cu vreo doi ani în urmă am fost în Columbia Britanică. Aceasta s-a întâmplat după ce am venit din Africa. Eram atât de

obosit încât abia puteam să merg, așa că am mers călare câteva mile, fiindcă urmăream un urs grizzly. Când am ajuns acolo, am descălecat și am început să strig și să-L laud pe Domnul, ceea ce a făcut ca animalul să se depărteze de mine; dar nu mi-a păsat.

Apoi, când m-am întors, m-am rătăcit. Nu mai găseam nici o urmă. Curând a răsărit luna și parcă se înnoiră. Am mers până când am ajuns într-un loc care arsesse cu ani în urmă și acum arăta de groază. Aceasta mi-a adus aminte de aceste biserici reci și formale. Am privit în jurul meu și m-am gândit că sub lumina razelor lunii, locul acela semăna foarte bine cu un cimitir. Curând a început să bată vântul, și sunetul lui părea mai degrabă un vaiet de jale. „Doamne, ajută-mă să ies cât mai repede din locul acesta îngrozitor. Oare de ce ai îngăduit să mă rătăcesc și să ajung în locul acesta groznic? O, acum încep să înțeleg de ce ai făcut aceasta!”

Odinioară acolo au fost niște copaci mari, dar au ars, ca multe din aceste biserici mari care spun: „Priviți trezirea Wesleiană! Uitați-vă la Calvin și la Knox! Uitați-vă la toate trezirile acelea vechi!” Ei au fost într-adevăr niște copaci mari, dar astăzi sunt morți.

Ce a lăsat omida, a mâncat lăcusta. Ce au lăsat metodiștii, au mâncat baptiștii; ce au lăsat baptiștii, au mâncat prezbiterienii și ce au lăsat prezbiterienii, au mâncat penticostalii, până când au golit copacul.

Ceea ce au avut metodiștii: strigarea și celelalte lucruri, le-au jefuit baptiștii. Și lucrurile au venit în continuare tot așa, până n-a mai rămas nimic din copac, doar niște pietre funerare majestoase. Așa este. „O, noi suntem biserica!” Sigur că da. Sunteți o mare piatră funerară.

Și deodată a venit acel vânt asemenea unui vâjâit

din cer. Și pe măsură ce creștea în intensitate, nu făcea decât să se jelească.

Aceasta mă duce cu gândul la bisericile de astăzi.

Când Dumnezeu cel Sfânt a lovit această țară și au început să apară semne și minuni, ei au zis: „O, zilele minunilor au trecut! Aceasta este fanatism!” Copaci bătrâni, fără nici un strop de viață în ei. Coaja a fost luată jos și astfel viața nu a mai putut urca în ei. Aleluia! „*Având doar o formă de evlavie dar tăgăduind puterea.*” Același Cain din grădina Eden.

„O, Doamne, ce se va întâmpla cu biserica?” Când am întrebat aceasta, mi-a venit în minte un text din Ioel. Ce a lăsat omida, a mâncat lăcusta. Ce a lăsat una, a mâncat cealaltă. Dar puțin mai jos am citit: „*Voi restitui, zice Domnul.*” Dar cum vei restitui, Doamne, și am plecat mai departe călare. La un moment dat, am oprit calul și am întrebat din nou: „Cum vei restitui, Doamne?”

În clipa aceea a început să sufle vântul din nou, și am observat că la baza acelor copaci arși erau niște copăcei tineri, printre care sufla vântul. Ei erau flexibili și se aplecau în toate părțile sub adierea vântului, ceea ce m-a făcut să mă gândesc: „Aceasta este o trezire a Duhului Sfânt, care face acei copăcei să se miște și să se bucure.” Aleluia! Eram atât de bucuros și am început să-L laud pentru Duhul Său care Se mișca.

Când Duhul Sfânt vine ca un vâjâit de vânt, va aduce la suprafață ceva ce în ochii lumii sunt doar niște scursuri. Aleluia!

Ce este aceasta? „*Voi restitui*”. Aleluia! „*Voi restitui, zice Domnul!* Lasă-i să tot geamă și să se jelească zicând că zilele minunilor au trecut.” Când se revarsă Duhul Sfânt, ei nu știu decât să-L condamne. Stau acolo țepeni și zic: „Hmmm! Nu există așa ceva. Dr. Jones a spus că nu există așa ceva. Totul este numai psihologie, este fabricat.” Dar binecuvântate fie inimile celor care ies de acolo, se bucură și petrec un timp

minunat în Domnul. De ce? Pentru că „*Voi restitui, zice Domnul*”.

Ce a făcut să vină vântul? Eu m-am gândit: „De ce nu-i lași să mai crească puțin și apoi să suflă peste ei vântul acesta?” Dar El mi-a răspuns: „Trebuie să fie mișcați de vânt, pentru că altfel nu se înrădăcinează. De fiecare dată când suflă vântul peste ei, îi mișcă de la rădăcină, iar aceasta o ajută să intre mai adânc și mai adânc.” Aleluia! De fiecare dată când vine Duhul Sfânt peste un om, îl înrădăcinează în Isus Hristos, prin puterea învierii. Aleluia!

Îl iubiți? „*Voi restitui, zice Domnul!* Lăsați-L pe Duhul Sfânt să se miște prin voi, cu o trezire de modă veche.”

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru că ai făgăduit că vei restitui, și Te rog să restitui credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Doamne, trage-i afară pe cei care au fost chemați și pune-i în rânduială. Pune Biserica Ta în rânduială în timp ce Duhul Sfânt este aici. Și fie ca Duhul Vieții veșnice să se odihnească peste fiecare. Fă-i să înțeleagă că ei nu trebuie să se oprească la fundamentalism, ci să meargă mai departe, pentru că semnele și minunile dovedesc faptul că Duhul Sfânt este printre oameni.

Îți mulțumim pentru aceste semne și minuni; Îți mulțumim că ai restituit Mana slavei, botezul Duhului Sfânt și Îți mulțumim că am văzut bunătatea Domnului. O, Dumnezeule, modelează fiecare inimă ca să fie cuprinsă în marea unitate a Duhului Sfânt care va merge mai departe.

Fie ca puterea lui Dumnezeu să măture această clădire și să-l boteze pe fiecare credincios, să salveze fiecare păcătos, să vindece orice bolnav și să adune slavă Numelui Său, în Numele lui Isus Hristos. Amin. Aleluia!

- Amin -